

Una almosta

(ALDC, I, 102. Una almosta)

El tipus lèxic més estès és el cèltic *AMBOSTA (< AMBI ‘ambdues’ + *BOSTA ‘conca de la mà’), origen de *embosta* (i el derivat *embostada*) i, per assimilació de MB > m (com COLŪMBA > *coloma*), de *amosta*, de *almosta*, per canvi de prefix (vg. *ame(t)la* > val. *alme(t)la*), de *aumosta*, per vocalització de l, i de *mostra*, per homonimització amb el postverbal de *mostrar*. *Grapat* i *grapada* són derivats del fràncic *KRAPPA ‘ganxo, urpa’ (s. XIII i XIV). *Sarpada* deriva de *sarpa* ‘grapa’, pres del cast. *zarpa*, però havent perdut la idea de ‘cop de grapa’ per desviar-se a ‘allò

que cap dins les dues mans’. Altres mots: *manat* (1), derivat de *mà* en el sentit de ‘allò que s’agafa amb les mans’ (cf. *grapat*) i *mans plenes* (171); *punyat* (6, 7, 29) ‘el que cap en els punys’; *junta* (89, 90, 93) o *juntat* (4), postverbal i derivat de *junyar* respectivament, formats sobre el participi de *junyar* ‘ajuntar’; *arpat* (2), derivat de *arpa* ‘urpa’, del fràncic HARPA ‘rascle; arpa musical’ que, com *esgarrapada* (53) i *rapat* (9, 11), del gòtic *HRAPON ‘arrencar, estirar els cabells’, hauria perdut el sema de ‘ferida amb l’arpa, rapinyada’. (Vg. mapa 68.)

